

Utopía

★★★★★

La Villarroel

Fins al 4 d'octubre.

En un moment d'*Utopia*, Leo Bassi llança a la platea mitja dotzena d'ous. Els llança un per un i amb força, davant l'excitació d'un públic que tem l'impacte dels projectils. Però no hi ha cap perill: els ous són buits i, per tant, ningú no marxarà a casa amb la camisa empastifada. Aquest gag ens ajuda a resumir l'espectacle, un llarg monòleg durant el qual Bassi llança uns dards que, aquest cop, no fereixen ni embruten l'espectador. És per això que *Utopia* no ha despertat la controvèrsia del seu anterior xou, *La Revelación*, tot i tenir un discurs molt més revolucionari: el blanc de les seves crítiques és una esquerra que, segons ell, ha perdut el coratge necessari per combatre el capitalisme desaforat. La denúncia és valenta –sempre és més fàcil carregar contra capellans o fatxes que contra els mateixos coreligionaris– i, encara que quedi un xic diluïda per episodis emotius –l'evocació de Bassi del passat familiar, l'escena en què es

transforma en un pallaso blanc –o tendres –l'apoteosi final amb un ànec inflable–, ens exhorta a recuperar velles utopies per construir un futur millor. Fornint-lo de les dosis justes d'escatologia i humor gruixut per satisfer els seus incondicionals, Leo Bassi aconsegueix amb *Utopia* una provocació intel·ligent. –*Carme Tierz*

Leo Bassi, un crit d'extrema esquerra.